

**«Στον Πειραιά αισθάνομαι...
σαν να 'μαι στην αγκαλιά της μάνας μου»**

«Στον Πειραιά αισθάνομαι... σαν να 'μαι στην αγκαλιά της μάνας μου», είπε ο Διονύσης Χαριτόπουλος, φανερά συγκινημένος στην τιμητική εκδήλωση του Δήμου Πειραιά τη Δευτέρα 9 Μαΐου 2016 στο κατάμεστο Δημοτικό Θέατρο.

Η κεντρική αίθουσα και το φουαγέ είχαν πλημμυρίσει από ανθρώπους κάθε ηλικίας, απλούς αναγνώστες, φίλους, συμμαθητές του συγγραφέα, καλλιτέχνες, αθλητές, παλαίμαχους ποδοσφαιριστές, διανοούμενους, πολιτικούς, Δημάρχους Πειραιώτες και Αθηναίους. Η ενθουσιώδης παρουσία όλων και οι κουβέντες που διαμείφθηκαν με τον συγγραφέα όση ώρα εκείνος υπέγραφε βιβλία του μαρτυρούν τη μεγάλη εκτίμηση για τον Πειραιώτη συγγραφέα που τόσο τιμά την πόλη του με το έργο του.

Την εκδήλωση άνοιξε η κυρία Βάσω Σωτηρίου, Διευθύντρια της Διεύθυνσης Παιδείας και δια Βίου Μάθησης του Δήμου Πειραιά. Τον συντονισμό της εκδήλωσης είχε αναλάβει η δημοσιογράφος Πόπη Τσαπανίδου.

Για τον συγγραφέα μίλησαν οι: Κώστας Γεωργουσόπουλος, Γιάννης Ευσταθιάδης, Γιάννης Ξανθούλης και Λευτέρης Παπαδόπουλος. Ο ηθοποιός Γιώργος Κιμούλης καθήλωσε το κοινό με την ανάγνωση του «Μοναχικού θρήνου» (από το βιβλίο *Ημών των Ιδίων*), αναδεικνύοντας το δωρικό κείμενο του Χαριτόπουλου με την άμεση και συγκλονιστική αφήγησή του.

Ο συγγραφέας Γιάννης Ξανθούλης ξεκίνησε λέγοντας ότι οφείλουμε ένα θερμό ευχαριστώ στον Διονύση Χαριτόπουλο για τα βιβλία του, βιβλία που διαβάστηκαν, αγαπήθηκαν και ξαναδιαβάζονται πια σαν κλασικά, με ειδική αναφορά στον *Άρη, ο αρχηγός των ατάκτων*, ένα βιβλίο σταθμό στα εκδοτικά χρονικά. Μίλησε για τη λυρική ιδιαιτερότητα του έργου του, αλλά και για τον Πειραιά που σαν τις ρωσικές μπαμπούσκες ξεδιπλώνει στον ανυποψίαστο επισκέπτη τα πολλά πρόσωπά του: τον αστικό Πειραιά, των Πειραιά των

λαϊκών τραγουδιών, του Ποτέ την Κυριακή, του Ολυμπιακού, «προστάτη άγιου των θερμόαιμων Κυριακών». Αναφερόμενος στα πειραιώτικα «κοσμήματα» που μας έχει προσφέρει, τους Πειραιώτες και το Εκ Πειραιώς, είπε: «Δωρικός, ουσιαστικός και πειραιώτικα καίριος, εξιστορεί κάθε άλλο παρά ανώδυνα, με χιούμορ και απογειωτική ευαισθησία τα ορατά και τα αόρατα αυτής της πόλης».

Ο ποιητής και συγγραφέας Γιάννης Ευσταθιάδης, από τους παλαιότερους φίλους του Διονύση Χαριτόπουλου, καθοδηγούμενος από «το σφιχτό, ακαριαίο αφηγηματικό στιλ τού συγγραφέα», συνέθεσε αριστοτεχνικά ένα «βιογραφικό» του αξιοποιώντας το σύνολο των τίτλων των έργων του στη 40χρονη πορεία του στα ελληνικά γράμματα. Ύστερα προχώρησε σε εννέα ουσιώδεις επισημάνσεις για το έργο του, δηλώνοντας μεταξύ άλλων ότι: «Ο Διονύσης Χαριτόπουλος διαθέτει τη δωρική λιτότητα της γνήσιας λαϊκής φλέβας –που δεν γίνεται ποτέ λαϊκιστική– αλλά διατηρεί την υπερηφάνεια και την αριστοκρατικότητα ενός ρεμπέτικου τραγουδιού».

Ο Κώστας Γεωργουσόπουλος ξεκινώντας από την εμβληματική βιογραφία *Άρης ο αρχηγός των ατάκτων*, έργο που, όπως τόνισε, θεωρεί μνημειώδες, πέρασε στην ανθρωπολογία της λογοτεχνίας του Διονύση Χαριτόπουλου. Είναι αυτή που τον διακρίνει κάθετα από τον νατουραλισμό, όπως είπε, απόκαλώντας τον ανθρωπολόγο-συγγραφέα και άνθρωπο που τιμά τη γραφή. «Όσο πιο βαθιά βυθιζόμαστε στις ρίζες μας, τόσο περισσότερο υπάρχει ελπίδα να γίνουμε παγκόσμιοι», σχολίασε, κάτι που χαρακτηρίζει απόλυτα τον πειραιώτη συγγραφέα και τις πρόσφατες επικές τοιχογραφίες του Πειραιά στα βιβλία του *Πειραιώτες* και *Εκ Πειραιώς*.

Ο Λευτέρης Παπαδόπουλος μίλησε για το δραματικό και κωμικό στοιχείο που συνυπάρχει στη γραφή του Διονύση Χαριτόπουλου και για τη διαρκή απόλαυση της ανάγνωσης των βιβλίων του. Όλα τα έργα του έχουν «μπέσα», είπε, αυτό είναι το κύριο χαρακτηριστικό τους. Ο Χαριτόπουλος δεν θεωρητικολογεί: «Τα κείμενά του είναι ζυμωμένα από τη ζωή, δεν πουλάει φούμαρα».

Στο τέλος της εκδήλωσης ο Δήμαρχος Πειραιά Γιάννης Μώραλης προσέφερε στον Πειραιώτη συγγραφέα αναμνηστική πλακέτα, τονίζοντας μεταξύ άλλων στον σύντομο χαιρετισμό του: «Ιδιαίτερη χαρά για το γεγονός ότι ο Διονύσης Χαριτόπουλος όχι μόνο δεν ξέχασε την “πάμπωχη, κουτοπόνηρη, λιμοκοντόρισσα, αλλά και αυθεντική, με τσίπα”, όπως έχει πει ο ίδιος, περιοχή των Μανιάτικων του Πειραιά, αλλά και τους Πειραιώτες και τους αφιέρωσε τα δυο τελευταία έργα του. Μέσα σε αυτά τα δύο τελευταία έργα το *Εκ Πειραιώς* και *Πειραιώτες*, ο συγγραφέας δεν αποτυπώνει μόνο, με μαεστρία, οφείλω να ομολογήσω, όσο μπορώ να κρίνω, διάφορους χαρακτήρες, χαρακτηριστικούς τύπους αυτής της πόλης, αλλά αποτυπώνει την ίδια την πόλη στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα».

